

Els participants de l'EXPO'92 presenten els seus projectes

L'Expo es queda petita

Més de tres-cents emissaris de 101 països, 19 organitzacions internacionals, 17 comunitats autònomes i 18 de les principals empreses de tot el món, participants tots ells amb pavelló propi en l'EXPO'92, s'han reunit a Sevilla.

Els participants han acudit a la trucada del comissari Olivencia que desitja mostrar-los la meravella tecnològica en què s'ha convertit l'illa de la Cartuja. Fins ara l'Expo ha concentrat tot l'esforç a transformar les seves 215 hectàrees d'extensió, abraçades per dos meandres del riu Guadalquivir, en un entramat d'infraestructures suficients que donin servei a la demanda dels centenars de pavellons que seran construïts i dels 18 milions de visitants que s'esperen.

Però ara falten ja poc més de 800 dies per a l'inici de la mostra universal, i ha arribat el moment de començar a aixecar els pavellons i per això s'ha convocat a tothom que hi serà present, per donar pressa als participants que presentin el més aviat possible els seus projectes. Convé fer-ho, i el senyor Olivencia ho sap, perquè li ve a sobre un greu problema creat per ell mateix: la manca d'espai en l'illa de la Cartuja per a l'aclaparadora xifra de països i entitats que volen ser presents a la Sevilla del 92.

S'han desbordat totes les previsions, i les xifres que es manegen converteixen l'Expo en la més universal, la més gran de tots els temps. L'èxit diplomàtic i de relacions internacionals del comissari Manuel Olivencia ha revertit en un programa del qual encara ningú s'atreveix a parlar clarament, però l'Expo es queda petita.

En la reunió de participants dels dies 21 i 22 ha estat possible observar el sempre desitjable fenomen de la convivència pacífica i somrient de representants de tants països: uns amb guerra, d'altres amb fam, superdesenvolupats; de tantes races, idees, condicions diferents... Desitgen saber què deuen o què poden mostrar al món durant l'exposició que ja va convertint-se en un projecte pla-

Manuel Olivencia.

netari en una petita illa fluvial andalusa.

Aquesta és la gran comanda i el repte del nou model de l'Exposició Universal que es posa a prova el 1992: fer compatible l'optimisme i la fe en l'home amb un compromís seriós en favor de països i sectors de la població mundial que menys participen en els avanços i la prosperitat. Optimisme enfront del repte tecnològic, perquè Expo'92 mostrarà que la ciència pot contribuir a crear un món millor, i si no és així, és que no serveix.

«La reunió de participants d'aquesta exposició es convertirà en una ONU a petita escala, però més real i més desinhibida, i potser des d'aquí serà pos-

sible per al 1992 donar un toc d'atenció en la consciència col·lectiva i una oportunitat per a la reconciliació amb la història de descobridors i descoberts, colonitzadors i colonitzats, i amb els mateixos andalusos. El segle XXI pot començar d'aquí a dos anys. El planeta podrà veure aquí de què és capaç el progrés científic en una societat lliure, pacífica, en equilibri amb la naturalesa i més humana gràcies a la informació i a la comunicació entre els pobles i els individus. Aquestes paraules d'un dels discursos inaugurals de la reunió serveixen per a premiar la tasca diplomàtica del comissari Olivencia, artífex de l'èxit de la convocatòria sense pre-

cedents de Sevilla 92. Però també aclareixen el sentit i el rerefons que animen la filosofia de la mostra.

OLIVENCIA, AQUEST HOME

Des que Manuel Olivencia va guanyar el comissariat de l'Expo a l'arquitecte Ricard Bofill, el seu protagonisme a tots nivells no ha deixat de créixer. Han transcorregut infatigables anys de visites i viatges per tot el món, desplegant una tasca encomiable a la recerca

aquesta tensió és «sana» i que gràcies a ella s'estan complint els terminis de les obres que estaven previstos.

Entorn de l'Expo 92 es mouen molts, milers de milions de pessetes, i com és sabut, entorn dels diners circulen els poders i els interessos. L'Expo sevillana és un *pastís* per a les empreses i per als *taurons*, que aprofiten el benefici fiscal que permet el peculiar estatus, aprovat pel goven. Aquesta situació ha provocat una especulació a nivells insospitats des que va ser premiada la

bles. Influïrien, a més, les amistats de tots dos. Ara bé, el que no canviarà en absolut en el nou govern és el president, i Felipe González és amic personal i íntim del senyor Pellón, amb qui disfruta de sortides marítimes a bord del *Ferrocarril*. D'altra banda, Manuel Olivencia ha anat amb compte sempre a parlar de l'Expo com un «projecte d'estat», i diuen que el rei Joan Carles, hi estava d'acord. Així, doncs, no hi haurà canvis i només, com ja ha passat en altres ocasions, és possible que *caigui* en la Cartuja algun funcionari destituït del ministeri i premiat amb Sevilla.

VENDRE L'EXPO

Vendre l'Expo és molt fàcil, perquè és un producte de primera qualitat, amb pocs antecedents. Hi ha un interès universal, europeu, espanyol, andalús i sevillà per l'esdeveniment, cosa que obliga a perfilar les línies atractives del projecte des de cada una d'aquestes perspectives. Sevilla serà punt d'encontre tecnològic entre Europa, Japó i EUA. Però al voltant de l'Expo també s'està muntant un ambiciós sistema d'infraestructura que afavoreix no sols Sevilla sinó també Andalusia: tren d'alta velocitat, nou aeroport, cinc nous ponts, estacions ferroviàries, autopistes, grans hotels, i un llarg etc., que requereixen inversions importants. Es parla de milions en tecnologia i en construcció que plouen sobre Sevilla i sobre Andalusia. El *boom* està en auge i és un esquer exquisit per a captar tot tipus d'inversors estrangers que s'estenen al sud ràpidament.

El clima econòmic d'Andalusia està caldejant i alguns diuen que inflat, però de moment genera molts recursos, com per exemple el que suposa per a la massa de mà d'obra treballar en el centenar d'obres iniciades a Sevilla capital. Aquesta ciutat s'ha convertit en el paradís del paleta, del llanterner, de l'electricista i del petit professional que troba feina segura en les edificacions. Tot això comporta no només prosperitat per a Sevilla sinó també alguns problemes: el trànsit de la ciutat és caòtic i el col·lapse, monumental. En pocs mesos s'ha superpoblat la ciutat i s'ha convertit en l'epicentre de tot tipus d'esdeveniments.

Manuel Salvador

RAFA GIL

de participants, per a la seva Cartuja, però hi ha qui diu que al darrere d'aquest diplomàtic somriure hi ha unes dents d'acer.

A l'Expo 92 hi ha un segon home poderós. El seu nom es Jacinto Pellón; el seu càrrec, conseller delegat de la Sociedad Estatal del V Centenario; el seu amic personal, Felipe González.

El pols que mantenen Olivencia i Pellón és constant i soterrat. I a vegades això es nota, com en el moment en què tot dos van proposar el candidat per a comissari del pavelló d'Espanya, que al final va dirimir el president del govern amb un home gris i desconegut: José Luis Gonzalo. D'altres interpreten que

candidatura de Sevilla; i en aquesta ciutat el preu del sòl, dels lloguers i de la vivenda ha crescut vora un 80% en poc més de dos anys. De moment, ningú ha sabut aturar aquesta bola de neu que amenaça de col·lapsar l'economia de tota la província.

Manuel Olivencia és el diplomàtic i Jacinto Pellón és la mà de ferro que lluita pel protagonista segons avança el calendari. Però amb el canvi de govern i la modificació ministerial que s'esdevé es podria pensar que alguns canvis es produiran en l'organització de l'Expo. Malgrat això, i segons fonts de la mostra, es descarta que el moviment afecti cap dels dos màxims responsa-